

Senioren

La oss leve
for hverandre ...

>> SIDE 14

Trygve Andersen

Holder du varmen?

I skrivende stund, i begynnelsen av november, er det skikkelig vintervær, med snø og kulde. Kanskje vi får en god, gammeldags vinter? Vi trodde vel ellers at «den globale oppvarmingen» hadde gjort slutt på dem. Vi får se, det er lenge til vi kan bedømme den kommende vinteren som kald eller varm.

«Om du bare var kald eller varm!» står det i Åp. 3, i «Laodikea-budskapet». «... men du er lunken...». Ja, men det var visst ikke meningen vi skulle fortsette slik. Vi skal «... kjøpe gull, rensset i ild, ... og hvite klær som du kan kle deg med...», sier Jesus til oss. Da blir vi rensset, og blir varme kristne mennesker.

Det har akkurat vært valg i USA, og verden er sjokkert. Hvordan gikk det an at Trump ble valgt, mot alle odds? Noen tolker det vel som at verdens ende er rundt hjørnet. Og det hadde jo sånn sett vært fint om det kunne bli slutt på all elendighe-ten rundt oss, mener jeg. Men inntil det skjer, får vi altså prøve å være varme kristne, samme hva som skjer rundt oss av merkelige ting.

I bønneuken har vi hatt fokus på misjonskallet. Og vi trenger varmen i oss for å kunne fullføre dette kallet. SDA-kirken har stor fremgang i mange land nå, og vi er i ferd med å passere 20 millioner adventister i verden nå i 2016. Men her i Europa er vi små, og sliter med å nå ut i en stresset verden. Vi må likevel ikke bli motløse, og vi må la våre lys skinne. Vi skal så, og Gud skal høste en gang.

Snart er det jul. Kan vi klare å bruke den også på en positiv måte, både utad og i forhold til våre nærmeste?

Vi studerer Jobs bok i sabbatskolen for tiden. Også der må vi prøve å se gjennom de vanskelige detaljene, med urettferdigheten og med ondskapen, og prøve å få tak på det store bildet og løsningen. At Gud skal en gang gjøre ende på all ondskapen, og de trofaste skal få sin lønn. Kanskje vi må gjennom vanskelige ting her, som Job. Men vi har Gud med oss gjennom det vanskelige, og kan fokusere på det som «komme skal». Gud vil hjelpe oss til å nå målet når vi holder oss til ham og ber ham lede i våre liv.

Ha en god jul og et godt nytt år!

INNHALDSRIKT HØST-TREFF OSLO 25. SEPT 2016

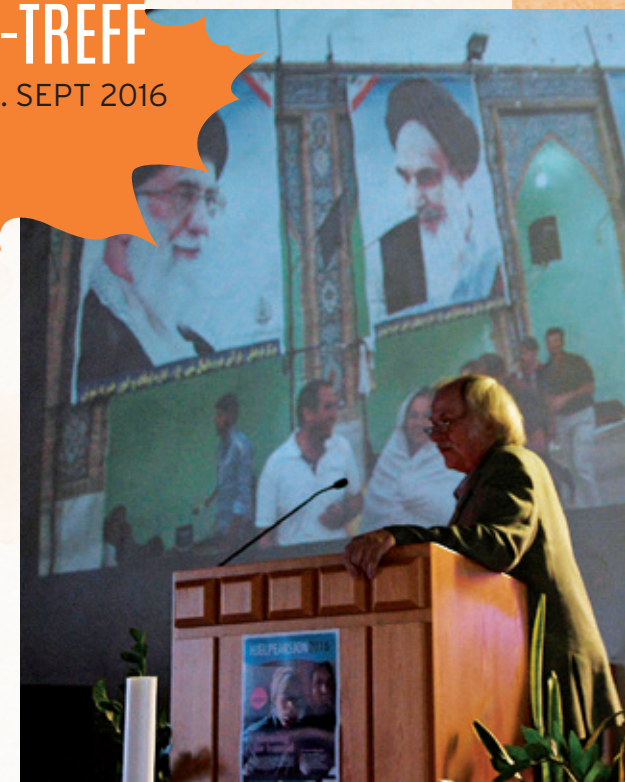
Trygve Andersen ✍

Søndag 25. september var det igjen tid for treff i Seniorforeningen, denne gangen i Ulsrudkirken i Oslo. Vi hadde alliert oss med den filippinske gruppen i Oslo til å stå for sang og musikk, og mat. Og det var et godt valg av medspillere.

Da klokken nærmet seg 11 strømmet det på med seniorer fra alle kanter av Østlandet, vi ble vel rundt 70 totalt. Frøydis Liseth ønsket oss velkommen, og et par filippinere ledet oss i sang, før Richard Vagn Jensen hadde en andakt med oss.

Første foredrag hadde undertegnede, med både et historisk-, bibelhistorisk- og et nåtidsblikk på landet Iran. Solveig og jeg var i Iran i 2013 for å besøke en dame som for flere år siden var asylsøker her i Norge. Hun fikk imidlertid ikke opphold her, og måtte reise tilbake. Men før hun reiste, var hun blitt adventist og medlem i Strømmen menighet.

Vi hadde et fint opphold i Iran, og ble kjent med dette spennende, men litt vanskelige landet. I tillegg til besøk av hyggelige mennesker, var vår tur også et besøk til spennende bibelske steder som nå ligger i Iran. Under og etter fangenskapet i Babylon ble jødene spredt også litt østover i Persia; en av dem var Ester i borggen Susa, som er i det nå-

Trygve Andersen hadde det første foredraget. Det handlet om Iran.

>>

HØST-TREFF

OSLO 25. SEPT 2016

Filippinerne hadde tilberedt nydelige retter av mange slag fra hjemlandet. >

Mot slutten av dagen hadde vi satt av tid til dialog mellom styret og medlemmene i foreningen. >

Etter middagen var det Veslemøy Hogganviks tur, og vi fikk et innblikk i hennes spennende livsverk i Etiopia. >

Til slutt fikk vi en fantastisk konsert med en gruppe av filippinerne. >

FOTO: EDY SWART OG FRØYDIS LISETH

værende Iran. Ruinene av borgen ligger der enda. Profeten Daniel skal også ha sin grav der i Susa, nå Shush. Islam anerkjenner Daniel som en profet, og det er reist en praktfull moské rundt hans gravkammer. Det var veldig spennende å besøke disse stedene, og også de flotte ruinene etter palassene og gravstedene til de gamle kjente kongene Kyros, Dareios osv. i Persepolis og Pasargade.

Landet Iran er jo ellers nokså problematisk for oss vestlige turister, med sine strenge islamske lover. Men folket er vennlig, og det er altså mye spennende å se der.

Etter dette foredraget om Iran var det middag, bordene i kjelleren var nydelig dekket av den filippinske gruppen. De hadde fått nokså fritt spillerom med menyen, og hadde laget lekre filippinske retter av mange slag. Og det smakte fortreffelig.

Etter middagen var det Veslemøy Hogganviks tur, og vi fikk et innblikk i hennes spennende livsverk i Etiopia. Landet har vanskelige politiske og religiøse forhold, og Veslemøy fortalte mange historier om hvordan Gud hadde ledet gjennom utfordrende situasjoner.

Mot slutten av dagen hadde vi satt av tid til dialog mellom styret og medlemmene i foreningen, og mange benyttet anledningen. Særlig nyttig var det det å få synspunkter på sommerstevner og andre treff.

Til slutt fikk vi en fantastisk konsert med en gruppe av filippinerne. De synger virkelig godt, og bringer frem evangeliet på sin måte. De fortjente både applausen og blomstene som de fikk. Stor takk til dem og til resten av gruppen som var aktive med matservingen. Dette ble veldig bra! ■

Nancy Stavdal

1940

Minner fra Bergen

Under siste krig var det sikkert mange som hadde erfaringer som var et bevis på at Gud hører våre bønner. Jeg vil gjerne fortelle noe av det som jeg aldri har glemt.

Jeg er født i Bergen, mine foreldre var Ida og Jørgen Nilsen. Mange av dere kjente elters min bror, Alf Nyborg. Da jeg var ett år gammel, kjøpte mine foreldre et hus i Fana ca. 18 km syd for Bergen. Huset lå høyt og fritt med en fantastisk utsikt over Fanafjorden helt ut til Korsfjorden. Tomten vår var jo nesten bare fjell, men det var en liten jordplett hvor vi hadde en liten kjøkkenhage og noen bærbusker.

Årene gikk og jeg skulle fylle 7 år, en dag jeg aldri kommer å glemme.

Jeg våknet om morgenen med en merkelig følelse av at det var helt stille i huset. Jeg pleide å høre mormor som ruslet i sin lille leilighet vegg i vegg med vårt soveværelse, men alt var liksom lydløst. Da jeg kikket ut av vinduet, lyste solen fra en klar, blå himmel. Jeg sto opp, og da jeg gikk ned trappen, la jeg merke til at gatedøren sto litt åpen, og da jeg ikke fant mor noen steder, gikk jeg ut i bare pyjamasen. Ute i hagen sto nabofruen og hennes svigerdatter, min mormor og mor og pekte ut over Fanafjorden. Det synet som møtte meg, kommer jeg heller aldri å glemme. Hele fjorden var full av båter i alle størrelser, tett i tett. Det var 9. april 1940.

Noen fødselsdagsfeiring ble det ikke. Senere på dagen kom flere søsken fra Bergen menighet hjem til oss, det var jo mer eller mindre panikk i byen. Noen overnattet hos oss, andre ble hentet med båt av familie som bodde på noen av øyene ute i skjærgården, men etter hvert roet det seg ned.

Nå går jeg to eller tre år frem i tiden. Det skulle være høstmøte i Bergen menighet, noe som mor ikke ville gå glipp av. Denne gangen var hun litt i tvil, for hun mente at vi egentlig ikke hadde råd. For under krigen var min far inn og ut av sykehuset i en lengre periode, så det var nok ikke så

lett å få endene til å møtes. I alle fall sendte mor meg til skomakeren for å hente mine sko, som var til reparasjon. For en gangs skyld var han edru, men skoene var naturligvis ikke ferdige. Jeg ba så pent jeg kunne, så han lovt å fikse dem mens jeg ventet. For meg syntes ventetiden ulidelig lang, men da de endelig ble ferdige, sprang jeg hjem så fort jeg kunne. Vel hjemme fortalte mormor at mor allerede hadde reist til Bergen for å ordne med nattelosji. Jeg måtte derfor ta en senere buss, og da mor møtte meg på busstasjonen i Bergen, kunne hun fortelle meg følgende: Hun hadde tatt med seg en koffert som hun satte ifra seg fremme ved sjåføren fordi den var for stor for bagasjehyllen. I den hadde hun pakket ned det vi behøvde for å overnatte, samt en del matvarer, blant annet noe fra kjøkkenhagen vår. Dette var jo midt under krigen, så derfor hadde man alltid mat med seg, selv om man besøkte gode venner. I kofferten lå også en konvolutt med tiendepenger, og en med «høstinn-samlingspenger». Mor var svært ivrig i hjelpeaksjonen og samlet ganske store beløp hvert år. Til og med etter at hun kom til Sakshus aldershjem, var hun ute i høstinn-samlingen.

Et par kilometer fra vårt hjem ligger Stend landbruksskole, som fremdeles er i drift, og da bussen stoppet der, kom det på flere som hadde vært så heldige å få kjøpt forskjellige grønnsaker. Bussen kjørte videre, men ble plutselig stoppet mellom to holdeplasser nede i Rådalen. Inn på bussen kom to tyske soldater og en sivil. Det var pass-kontroll, og alle som hadde rasjonerte matvarer, måtte levere dem fra seg. Mor tok sin veske for å finne frem passet og oppdaget til sin forferdelse at det hadde hun glemt i farten, da hun be-

Bergen 9. april 1940. «Det synet som møtte meg kommer jeg aldri til å glemme. Fjorden var full av båter i alle størrelser.»

Nancy sammen med sin mann og sin mor på hjemstedet i Bergen. (Bilde av nyere dato)

stemte seg så fort for å reise. Da sa hun til Gud: Nu gjør jeg Elisjas bønn til min: «Gud, du må slå dem med blindhet» (2 Kong 6,18).

Alle måtte gi fra seg det de hadde hamstret, de tok ikke bare matvarene, men også koffertene og ryggsekker eller mye annet. Det spilte ingen rolle, ut av bussen forsvant det. Mor tenkte at ingen ville tro henne om hun forklarte at innholdet i hennes koffert kom fra hennes egen kjøkkenhage, og naturligvis tenkte hun også på pengene som skulle forsvinne. Hun tenkte også på meg som skulle komme med en senere buss, dersom hun ble tatt fordi hun ikke hadde passet med seg. Ved siden av mor satt en dame med en liten koffert i fanget. Da soldaten kom frem til henne, forlangte han at hun skulle åpne den. Hun svarte at hun ikke forsto hvorfor, kofferten var vel ikke rasjonert matvare. Soldaten ble sint og skrek at hun skulle åpne med en gang. Hun tok god tid på seg, og det viste seg at hun snakket sant, kofferten var virkelig tom. Soldaten ble vel så paff at han glemte å spørre etter mors pass og fortsatte bakover i bussen. Mor ba til Gud hele tiden, for hun tenkte selvfølgelig på kofferten som sto fremme i bussen. Endelig var kontrollen ferdig, og alle tre soldatene hadde stoppet opp og sett på mors koffert før de gikk av bussen. Da bussen var framme i Bergen, fikk mor en liten pratetund med sjåføren, som vi kjente godt. «Jaså, var det din koffert», sa han. «Det var så merkelig, alle tre stoppet opp, men ingen spurte etter eieren». Da kunne mor fortelle at både hun og kofferten hadde hatt englevakt.

Min mors enestående opplevelse sluttet ikke her, vi fikk oppleve et velsignet høstmøte. For meg var det fest å komme på barnesabbats-skolen, det skjedde jo ikke så ofte under krigen. Etter det siste møtet kom en trossøster bort til mor og ga henne en konvolutt. «Dette har jeg fått av min arbeidsgiver for å gi til en i min menighet som trenger det», sa hun. «Nå har jeg hørt at din mann ligger på sykehus og din sønn er på Onsrud, så vær så god.» Konvolutten inneholdt 50 kr, som ikke var så lite på den tiden.

Mors erfaring har fulgt meg gjennom livet og styrket meg i troen på en Gud som hører bønn. ■

ØNSKENE TIL DE TRE SMÅ TRÆR

+++

På en høyde utenfor byen sto det tre små trær. En stjerneklar kveld snakket de sammen om hva de ville bli når de ble til store trær.

Det første treet sa: Jeg skulle ønske at jeg blir et veldig stort tre med tømmer nok til en flott skattkiste som kan inneholde verdens mest dyrebare skatter.

Det andre treet sa: Jeg skulle ønske jeg at jeg blir et så stort tre at det blir tømmer nok til verdens flotteste skip, et kongeskip som bare seiler med kongelige personer.

Det tredje treet sa: Jeg skulle ønske bare å vokse opp til et stort flott tre, og bli stående her utenfor byen, slik at når beboerne kommer bort til mig, så må de løfte blikket oppover til toppen, og videre mot himmelen, og takke Gud for alt han har skapt.

Så gikk det lang tid, trærne hadde vokst seg store. En tidlig morgen kom det tre menn ut fra byen, de var tømmerhuggere alle tre.

Da den første tømmerhuggeren kom fram til det første treet, så han nøye på det og kom fram til at dette var akkurat det han kunne bruke. Med vel plasserte hugg lå treet snart på bakken, alle greiner ble hugget av. Noen stor skattkiste kunne det nok ikke bli, men tømmerhuggeren uthulte det og formet det slik at det ble et fint mattrau til dyrene hans i stallen.

Da den andre tømmerhuggeren kom fram til det andre treet så han vel tilfreds på det. Dette kan bli en fin båt for meg tenkte han, og etter noen få hugg lå også dette treet på bakken. Han lagde noen fine planker av det og snekret dem sammen til en robåt som han kunne bruke til å fiske fra på sjøen. Noen stor, fin og sterk båt ble det nok ikke, og å seile på de store verdenshav var den ikke i stand til.

Den tredje tømmerhuggeren hadde ikke så store ambisjoner om hva han skulle bruke treet til. Men han tenkte at en dag kunne han vel alltid få bruk for et stykke tre. Han hugget ned det tredje treet, skar det opp i ett par plankebitar og la det i uthuset.

Etter en tid kom det et reisefølge til byen. Et ungt par som måtte ha husly. De ble henvist til stallen hos den første tømmerhuggeren. Midt på natten skulle kvinnen ha barn. Hun måtte ta til takke med å legge barnet i mattrauet som var blitt laget av det første treet.

Så gikk det en del år. En sen kveld kom det en flokk menn til innsjøen hvor den lille fiskebåten som var blitt laget av det andre treet, var bundet til en pule. Det var egentlig alt for mange personer til den lille båten, men alle presset seg om bord og ville fraktes over sjøen. Båten var ikke kommet langt fra land da det blåste opp til storm. Den lille båten tenkte at nå går det galt, jeg kan ikke klare de store påkjennningene med alle de folkene om bord. Men så hendte det noen merkelig. Den ene av mennene reiste seg opp i båten og rakte hånden ut over sjøen, og ba den om å falle til ro. Og straks ble det helt rolig på sjøen. Alle kom velberget i land.

Så gikk det en kort tid. Plutselig en dag kom den tredje tømmerhuggeren inn i uthuset og hentet de to plankebitene fra det tredje treet. De ble lagt over hverandre og båret utenfor byen. Her ble det spikret en mann til plankene, og så ble det reist opp i et hull. Det lengste stykke tre pekte rett opp mot himmelen.

Markus 15,39: Men da høvedsmannen som stod der like foran ham, så at han utåndet med slikt et rop, sa han: Sannelig, denne mannen var Guds sønn.

Innsendt av Richard Vagn Jensen

En sangs betydning for min mor

En sang og et håp

145

Vår Jesus snart kommer

J. Blomqvist

J. Blomqvist

1. Vår Je-sus snart kommer, å sa-li-ge trøst! Den herli-ge dagen seg nær-mer, da
2. Se, da-ge-ne i-ler, og mørket må fly, snart synden og sorgen tar en-de, og
3. O kom, Herre Jesus, som du har oss sagt! Ditt komme med lengsel vi ven-ter. Ja,

Jan Fossum

Mimmi Fossum var født i 1916 som nr. 4 av en søskenflokk på 7. Bare 5 vokste opp, de yngste, som var tvillinger, døde. Familien kom til Drammen da Mimmi var 4 år gammel.

Hennes far, Johan, var hjulmaker, og kom fra Øvre Eiker sammen med sin Inga, som altså er min mormor. Som barn husker jeg at jeg så hans taktstokk hos min mormor, han hadde vært dirigent for et kor. Mormor fortalte ellers at han hadde som vane å spille på et lite husorgel om kvelden ved barnas sengetid. Min mor mintes spesielt sangen «Vår Jesus snart kommer, å salige trøst! Den herlige dagen seg nærmer.»* Hennes far døde av tuberkulose da hun var 12 år, derfor ble denne sangen en trøst og et minne om at hun en gang skulle se sin far igjen. Senere ble hun adventist og døpt av pastor Stinesen i 1943, og hun var et trofast og aktivt medlem av Drammen adventistmenighet. Denne sangen brakte henne adventhåpet lenge før hun ble medlem av menigheten.

I de eldre år trakk hun ofte fram denne sangen når vi var hjemme hos henne. I *Salmer og Lovsanger* står den på nr. 145. Håpet betydde mye

for henne, og hennes bønner vitnet om et langt bønneliv og nærhet til Gud.

Sangforfatteren Joel Blomqvist var en interessant person. Det er flere sanger han huskes for, som for eksempel «Dyraste Jesus, deg vil eg elska» og «Sabbatsdag hvor skjønn du er».

Joel Blomqvist var født i Stockholm i 1840. Han utdannet seg til møbeltapetserer og arbeidet med det fra han var 19 år, i Uppsala. Han var organist og sangleder i vekkelseskretser, og i helgene reiste han rundt som predikant. Han var knyttet til den svenske frikirkebevegelsen. Fra 1874 var han også kolportør i Uppsala bymisjon. Han var fortsatt møbeltapetserer av yrke.

Joel skrev omkring 400 sanger, og nesten like mange melodier. I tillegg ga han ut flere samlinger av sanger og melodier. Han var umåtelig aktiv. Sangene hans vitner om et nært forhold til Jesus, som var hans store håp. Han døde i 1930, nesten 90 år gammel, i Kullerstad, hvor sønnen arbeidet som sogneprest.

Det var et langt liv som satte spor på mange måter, og han ga videre en sangskatt som ikke skal glemmes. ■

*SANGENS ORIGINALTITTEL LYDER «HAN KOMMER, VÅR JESUS - VÅLSIGNADE TRÖST! DEN SÄLIGA DAGEN ÄR NÄRA.»

Hvem sier folk at jeg er? spurte Jesus disiplene sine (Markus 8,27). Svarene viste at uenigheten var stor. Spør vi om hvem folk mener vi adventister er, spriker nok svarene enda mer.

Senioren's lesergruppe er «erfarne» adventister, de fleste har mange års tilhørighet i menigheten.

Kan det likevel tenkes at heller ikke en slik gruppe adventister vil gi et samstemt svar på hvem vi er? Vi snakker om de tre englebudskapene som vårt hovedbudskap til verden. Men hvor enige er vi om hva de virkelig handler om?

Det er verdt å tenke over at det relativt nylig er kommet en bok fra Norsk Bokforlag med tittelen: *Jakten på identitet*, av historikeren George R. Knight. Han problematiserer vår identitet som adventister og som kristne. Boka er vel verd å lese. Det kan vel hende at noen hver blant oss vil sitte igjen med flere spørsmål enn svar etter å ha lest den. De fleste vil nok likevel ha fått økt kunnskap om vår bevegelse. Kanskje vi også må akseptere at ikke alt i vår historie er slik vi liker å tenke oss.

Vi sier at vår oppgave er å forkynne den tredje engels budskap for verden. Hvor mange av oss kan gi et klart og konkret svar på hva den tredje engels budskap er? E. G. White gir et svar som er entydig for de som kjenner kristendommen: «Noen har skrevet til meg og spurt om budskapet om rettferdiggjørelse ved tro er den tredje engels budskap, og jeg har svart: 'Det er i sannhet den tredje engels budskap'» (*Review & Herald* 1. april 1890). Enda enklere uttrykker hun det i det følgende sitatet: «Av alle bekjennende kristne bør syvendedags-adventistene være de første til å opphøye Kristus for verden» (*Evangeliet's tjenere* s. 112).

HVA FIKK DE SE I SLOTTET DITT?

.....
Leif Halvorsen

Vil folk nikke og være enige hvis vi sier at vi er det mest «evangeliske» av alle kirkesamfunn? At vi opphøyer Kristus mer enn andre kristne? Vil vi også oss imellom være enige i at dette er og bør være vårt fremste kjennemerke? Om så skulle være, er vi da samstemte i forståelsen av hva rettferdiggjørelse ved tro er?

Når E. G. White sier at Luther forkynte dette klart (*The Great Controversy* side 253), slutter vi da opp om følgende beskrivelse vi finner i de lutherske bekjennelseskrifter om hva rettferdiggjørelsen er? «Likeså tror, lærer og bekjenner vi at vår rettferdighet for Gud består i at Gud av bare nåde tilgir oss synden, uten noen som helst vår egen gjerning, fortjeneste eller verdighet som går forut for, er samtidig med, eller følger etter; og at Gud gir og tilregner oss til rettferdighet Kristi lydighet; på grunn av denne rettferdighet blir vi tatt til nåde av Gud og ansett for rettferdige» (*Konkordieboken* side 416). «Altså, selv om den omvendte og troende har en begynnende (iboende) fornyelse, helligjørelse, kjærlighet, dyd og gode gjerninger, så hverken kan, skal eller må noe av dette bli trukket inn i eller bli blandet sammen med artikkelen om rettferdiggjørelsen innfor Gud. For Kristus, vår forløser, skal alene ha æren» (samme side 424). «Vi forkaster at det hører to ledd til troens rettferdighet innfor Gud, således at den skulle bestå i både syndenes forlatelse og i fornyelsen eller helligjørelsen» (samme side 427). «... all vår rettferdighet er å søke utenfor oss selv og utenfor alle menneskers fortjeneste, gjerning, dyd og verdighet, og består alene i vår Herre Jesus Kristus» (samme side 428).

Synes vi det er problematisk at emnet rettferdiggjørelse ved tro av mange blant oss oppleves som et splittende mer enn et samlende begrep? «Det er ikke en av hundre som selvstendig forstår denne bibelske sannheten (rettferdiggjørelse ved tro) som er så nødvendig for både dette og det evige liv» (*Review & Herald* 3.sept. 1889). Dette skrev E. G. White et år etter generalkonferensen i Minneapolis i 1888. Da ble rettferdiggjørelse ved

tro presentert for oss som et folk. At dette var noe nytt for de fleste adventister blir klart når hun skriver: «Det var den første klare undervisning om dette emnet jeg hadde hørt fra noe menneske, bortsett fra samtale mellom meg og min mann» (*Manuscript 5*, 1889, s 9,10).

Er vi opptatt av hvordan vi fremstår som kristne? Vet vi hver enkelt hva vi tror fordi vi har gransket Bibelen? Overlater vi i våre dager til våre teologer å granske Bibelen? E. G. White er krysstallklar om vårt eget ansvar. Vår egen personlig funderte forståelse av Bibelen og den alene skal være grunnlaget for all vår tro. «Godta intet menneskes forklaring av Skriften, uansett hvilken stilling vedkommende har, men gå til Bibelen og søk selv etter sannheten» (*Testimonies to Ministers* s. 155).

Hva vil vi svare på det spørsmålet kong Hiskia fikk av profeten Jesaia: «Hva fikk de se i slottet ditt?» (Jes. 39,4). Vil vi da uten å nøle og med frimodighet kunne svare: «Vi viste dem Kristus vår syndstilgivende frelser. De fikk se at rettferdiggjørelse ved tro er det siste nådens budskap til verden. De fikk se en trygg frelsesvisshet hos oss adventister som grunnet seg på at vi tror at spørsmålet om frelse ikke dreier seg om vår verdighet, men om Kristi verdighet. Det at vi er samtidig syndere og rettferdige, er ikke noe problem fordi vår tro er grunnfestet på Kristi rettferdighet som uforskyldt tilregnes oss.» Er vi der?

Ser vi for oss at E. G. White i det følgende sitat angir en klar kurs vi må styre dersom den oppgaven vi mener vi har fått, skal lykkes? «Hvis Guds folk ved Kristi nåde vil bli nye flasker, da vil han fylle dem med den nye vin. Gud vil gi forøket lys, og gamle sannheter vil bli gjenoppdaget og gjeninnsatt i sannhetens byggverk. ... En eneste interesse vil da være rådende, et eneste emne vil overskygge alle de andre: Kristus vår rettferdighet» (*Review & Herald* 23. des. 1890).

«Dersom en basun gir utydelig lyd, hvem vil da gjøre seg klar til kamp» (1 Kor 14,8). ■

Frelsesvisshet?

Tillit?

Frelseren?

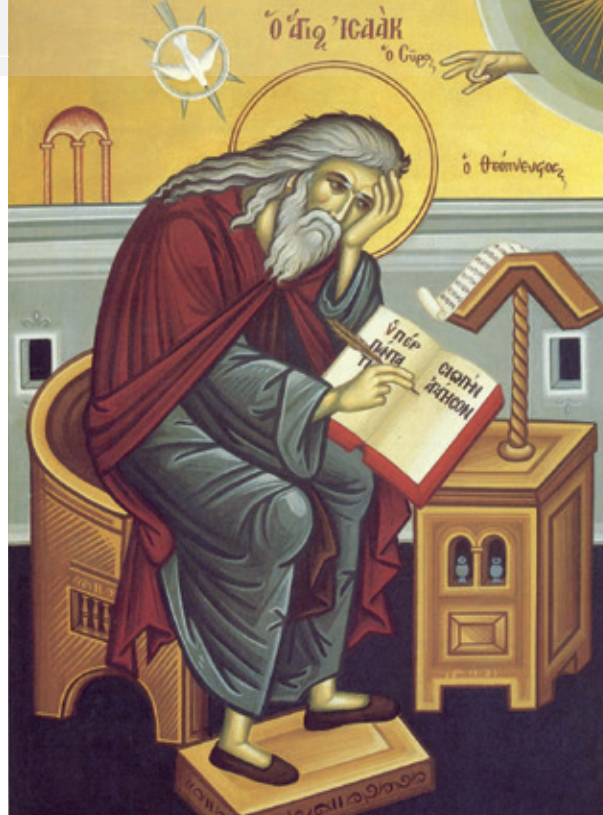

ISAK SYREREN

Det barmhjertige hjertes teolog

Omsorg for enhver skapning

Av Ove Berntsen

Isak Syreren, den egenartede mystikeren fra 600-tallet, også kalt *det barmhjertige hjertes teolog*, ble født i regionen Qatar på vestsiden av Den persiske gulf. Han var utrustet med en våken intelligens, men tørstet også etter åndelig kunnskap. Mens han ennå var ganske ung, trådte han sammen med sin bror inn i klosteret Mar Matteus nær Ninive, hovedstaden i det gamle Assyria, som lå ved østbredden av elven Tigris, tvers overfor dagens Mosul i Irak.

Guds kjærlighet var tonen og temaet i den fromme mannens tanker og skrivelier: «Gud er en Gud som elsker, og han kan ikke annet enn å elske.» Guds kjærlighet er ubeskrivelig og grenseløs og ligger bak både skapelsen av verden og Kristi inkarnasjon. Hans kjærlighet blir aldri mindre om vi synder og faller; han elsker både rettferdig og synder like mye. Dette er svært viktig for Isak, og han mener vi ikke skal tolke for bokstavelig de gammeltestamentlige tekster hvor ordene «vrede», «sinne», «hat» og andre blir benyttet om Skaperen.

Hva er et nådefullt hjerte? spør han: «Det er hjertets flamme for hele skapelsens skyld, for mennesker, for fugler, for dyr, for demoner, og for alle skapte ting.» Fra den sterke og mektige nåden

som griper hans hjerte og fra hans store medfølelse, blir han ydmyk og han holder ikke ut å se noen skade eller den minste sorg i skapelsen.

Gud har omsorg for enhver skapning og alle finner i ham en kjærlig Far. Paradisduften som synden berøvet menneskene, ble igjen en del av vårt liv i inkarnasjonen. Jesus Kristus har fornyet menneskenaturen. Gjennom ham har vår natur fått en mild duft, som ikke engang de ville dyrene kan motstå. «Den ydmyke nærmer seg villdyrene, og så snart de ser ham, temmes villskapet. De slutter seg til ham og følger ham som sin mester, de vifter med svansen og slikker hendene og føttene hans. For de kjenner igjen den duft som gikk ut fra Adam før syndefallet, da dyrene samlet seg omkring ham og han ga dem navn.»

Tanken om sin egen frelse i isolasjon fra sine brødre, er total fremmed for Isak. Hans medfølelse er grenseløs, den gjelder hele naturen.

De andre brødrene la merke til hans lærdom, dyder og asketiske liv, og foreslo ham som leder for klosteret. Men Isak ønsket ikke denne byrden, han foretrakk et liv i stillhet, så han forlot klosteret for å leve alene i ørkenen

Mot slutten av sitt liv følte Isak seg forpliktet til

VÅRE SENIORVENNER
I DANMARK HAR SENDT
OSS DENNE ANNONSEN.
DETALJER OM PÅMELDING,
TRANSPORT OSV. FOR
DELTAGERE FRA NORGE
VIL DU FINNE I NESTE
NUMMER AV BLADET.

å dele de erfaringene han hadde gjort seg. Resultatet var en samling av tekster om det åndelige liv, *Tractatus mystici*. Fra tidlig på 700-tallet til begynnelsen av 1700-tallet var ingenting kjent om Isak i Europa, bortsett fra hans navn og hans arbeider. Først i 1719 ble en biografi om ham utgitt i Roma, samlet av en anonym arabisk forfatter.

I vår tid er «paradisduften» en sjelden aroma i dyrenes liv, både i villmarken og i bur og binger. Milan Kundera skriver: «Menneskehetens virkelige moralprøve består i holdningen overfor dem som er prisgitt oss – dyrene. Og i denne forstand har vi lidt et sammenbrudd, en katastrofe så fundamental at alle andre utgår fra den.» Isaks budskap har kanskje aldri vært mer aktuelt enn i dag. ■

GÅ IKKE GLIP AF
SENIORSTÆVNE
18. - 23. JULI 2017

KURSUSCENTER SEVERIN, MIDDELFART

Severin ligger på en bakketop med panoramaudsigt over Lillebælt og broerne. Her er god plads til både liv og læring. Seniorstævne 2017 byder på:

- Inspirende gæstetaler kendt i både Norge og Danmark – Willy Aronsen.
- Workshops med bibelstudier, sang og musik, kreative udfoldelser, fynsk herregårdsliv, fitness for seniorer.
- Socialt samvær med både gamle og nye venner.
- Fyns bedste udsigt med vand, strand, skov og evt. bridgewalking.
- Delikate måltider med stor variation – også for dem, der foretrækker at leve vegetarisk.
- Udflugter med både kulturelle og sanselige oplevelser på det smilende Fyn.
- Pris pr. deltager er d.kr. 3000,-
- Vi råder over 140 sengepladser på stedet, men har mulighed for at skaffe ekstra pladser på et hotel få hundrede meter nede ad vejen.
- Der er direkte togforbindelser fra Kastrup lufthavn til Middelfart, hvor vi sørger for afhentning på banegården.

Vi holder ikke op med at lege fordi vi bliver gamle
– vi bliver gamle fordi vi holder op med at lege.

Felleskap og trygghet

– også i julen

Per de Lange

«Gammel, eldre, eldst» – slik lærte vi å bøye adjektivene en gang. I dag blir vi imidlertid 'eldre' før vi blir 'gamle'; og ingen blir 'eldst' lenger. Vi bekymrer oss over 'eldrebølgen', men ikke over 'gamle-' og 'eldstebølgen'.

Refleksjonene kommer fra Øvind Robert Holanger, huslege i 40 år og eldreomsorgslege i 25 år. I den senere tid er han også blitt kjent som spaltist i *Arendalsavisen Agderposten*, med signaturen «avskiltet huslege». Uttrykksformen varierer mellom prosa og poesi, med engasjement for hvordan vi har det med hverandre.

– Blir vi gamle nok og har deler av helsen i behold, blir ofte ensomhet og utrygghet våre største plager. Jeg husker det godt fra mitt arbeid med eldre i Mandal. Mange følte seg alene og dertil utrygge. Det var lite å glede seg over, både til hverdag og til helg. Særlig kunne julen og andre høytider oppleves tunge. Selv savner jeg den tidligere «aldershjemsordningen». Den gav mer mulighet for fellesskap i nærmiljøet enn dagens «omsorgsboliger», samtidig som det gav rom for å trekke seg tilbake på eget rom når man ønsket det. I dag har man bokollektiver som en fin ordning for demente. Systemet kunne godt tilpasses også andre eldre med behov for å bryte med ensomhet og utrygghet.

Det er politikeren Øvind Holanger som presenterer sine vyer. Han satt i Mandal bystyre i 12 år for Venstre. Men hva med egenhjelp og hjelp fra pårørende og frivillige tiltak? Med din interesse for sang og musikk, så kjenner du vel sangen: «La oss leve for hverandre»?

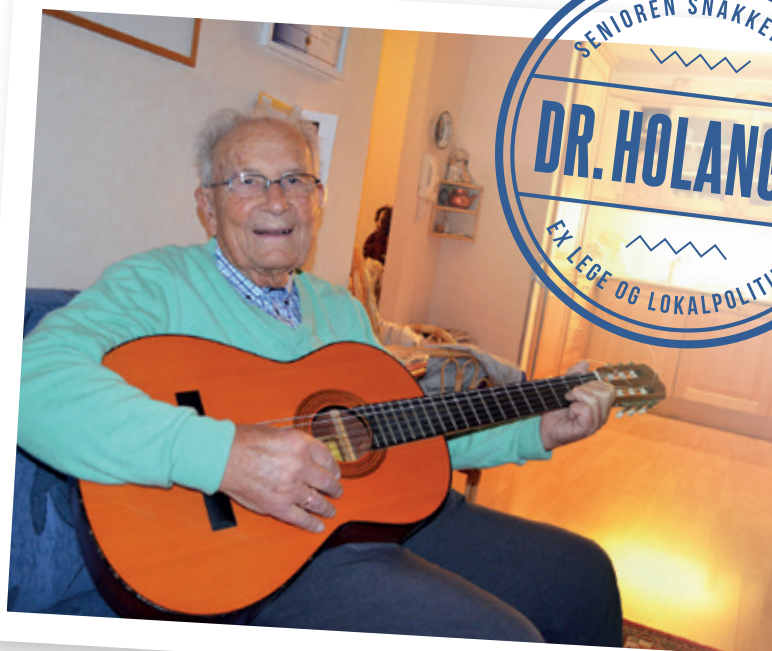
– Det er en slags nasjonalsang for en del av oss eldre du henviser til. Vi bærer da også mye av

ansvaret for hverandre, særlig dersom vi fortsatt er oppegående og aktive. Vi har jo eldresentre, frivillighetssentra, humanitære organisasjoner og menigheter som samlingsplasser, hvor vi kan ta vare på

hverandre og finne «Trygghet, trivsel og glede», som er mottoet for *Solgården/Hacienda del Sol* i Spania. Når vi deler med andre hva vi har og kan, får vi flerfoldig igjen. Vi forynges. Kanskje vi dermed lever lenger selv også. Vi legger både «liv til årene» og «år til livet».

– Doktor Holanger, du har jo skrevet ut mange resepter på piller og dråper for å sikre helsen til dine pasienter. Hører jeg at et frivillig engasjement for hverandre kan sees på som både medikament og livseliksir?

– Både medikamenter og sunt levesett er viktig for helsen. Men den sosiale faktoren gir også store helsefordeler både for mottaker og aktør. Vi trenger hverandre – og særlig våre jevnaldrende – i sorg og i glede, til hverdags og til fest. Jeg husker godt da Astrid, min kjære livsledsager i over 50 år, gikk bort for en tid siden. Det var tungt og meningsløst. Jeg syntes da også synd på meg selv. Jeg var imidlertid blant de heldige som har barna i nærheten. Men jeg ble også veldig takknemlig for jevnaldrende som tok kontakt med meg, enten de snakket med meg eller bare klemte hånden min. Min svigermor lærte meg også mye. Hun ble enke allerede som 36-åring, da mannen omkom som sjømann. Hun fant fremtiden i engasjement for seg selv og andre – både for barna og naboskapet.

– Men det er vel ikke alltid så enkelt. Vi har jo alle våre særegenheter når det gjelder politikk, vaner, holdninger og religion? Og så har vi jo ikke alltid tid.

– Jeg har to svar på det, først i form av et ord fra en gammel venn i Mandal, Alfred Erland. «Alle klager over at de ikke har tid», sa han, «men vi har jo alle sammen all den tiden som finnes.» Det er et spørsmål om prioritering og disponering, også for oss eldre.

Dernest vil jeg bruke et bilde i form av en pendel.

Den svinger jo mellom ytre venstre og ytre høyre. Ytterpunktene på pendelen har imidlertid minst av både fart og kraft. Det er tvert om midt mellom ytterpunktene at pendelen farer frem med størst kraft og styrke. Jeg snakker om måtehold og balanse på alle områder av livet, som kropp og sjel, og sosialt, politisk og åndelig. Hvis vi kan holde oss sånn omtrent der pendelen svinger over fra venstre til høyre og motsatt, da er vi i balanse – med måtehold og størst «livskraft». Fanatisme og egoisme finner vi oftest i pendelens ytterpunkt. Da har den ingen kraft før den svinger ned mot likevektspunktet. Vi får nytte av en «pendelkraft», som jeg kaller Guds kraft.

– Vi har alle vår historie med erfaringer og yrkesoppgaver som jo ikke kommer til uttrykk i tittelen «pensjonist». De mest spennende samtaler får man ved å spørre og lytte på slike detaljer. Noen sitter dessuten inne med dikt, musikk og andre kulturverdier som de en gang lærte utenat på skolen. Å få fremført slike juveler gjør godt både for tilhører og taler.

– Du er en mann med syn både for musikk, kulturelle tiltak og ikke minst det gode humør. Hvor mye betyr slikt i omgangen med hverandre?

– Det gode humør kan dempe de største påkjenninger. Man skal bare ikke la vitsen sære noen. Det gode humør er dessuten en god smitte som lett sprer seg i ulike lag. Når det gjelder musikk, får jeg aldri nok selv. La meg sitere Heinrich Heine: «Hvor ordene stopper, starter musikken». Musikk smører følelseslivet både når det er tungt og når det er godt. Slik kan det bli en god jul også i år – foruten et enda bedre nytt år! ■

Senioren

Organ for

**SYVENDEDAGS
ADVENTISTKIRKENS
SENIORFORENING**

Adresse: Postboks 124
3529 Røyse

Bank: 3000 26 41867

Org.nr: 997 229 231

Nett: www.sdasenior.no

Sekretær

REIDAR LARSEN

Bergsengvegen 71, 2372 Brøttum
Telefon 62 12 26 66 - 943 32 898,
reidar.larsen@adventist.no

Kasserer

RICHARD VAGN JENSEN

Glimmerveien 19, 3340 Åmot
Telefon 32 75 25 89 - 924 93 322
hrv.jensen@gmail.com

Redaktør for «Senioren»

TRYGVE ANDERSEN

Solliveien 13, 1472 Fjellhamar
Telefon 67 90 43 24 - 970 33 601
trygand@gmail.com

«Senioren» kommer ut fire ganger i året og sendes til alle medlemmer av SDA Seniorforening. Medlemskap tegnes ved å sende kr 200 til bankkonto nummer 3000 26 41867.

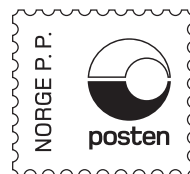
Gaver til bladet eller Seniorforeningens aktiviteter, sendes også til konto 3000 26 41867. Mange takk!

Oppsigelse av medlemskap gjøres via sekretæren.

Tips, artikler og bildestoff til bladet sendes redaktøren.

B ØKONOMI
ÉCONOMIQUE

Returadresse
Senioren
R. V. Jensen
Glimmerv. 19
3340 Åmot

Pensjonist

ALDERDOM OG SKAVANKER

Vi pensjonister i Norge har det godt – tross alle våre skavanker.
Vi har så mange havner vi kan seile innom og kaste våre «anker».
Seniorsenter, Frivillighet, Helselag, Røde Kors, dans, konserter og kirker.
Bare prøv selv og oppsøk noen av dem, så skal du få se hvordan det virker.

Så lenge vi kan, må vi gjøre en innsats selv – for å «fylle» vår alderdom.
Men fortvil ikke om du blir «bundet hjemme» – bare søk og se deg om.
Det finnes hjemmehjelp, hjemmesykepleie, støttekontakt og gode venner,
som gjerne vil hjelpe deg i din ensomhet, om du bare et vink dem sender.

Søk kontakt med mennesker i din egen alder og tilstand, de har tid.
De «yngre» er så opptatt med sitt eget, i arbeid og i sin fritid.
I eldre alder går tiden så fort, fordi allting bare går tregere og tregere.
Men sammen kan vi lette våre sorger og smerter, fylle våre «begere».

*Tromøy 12. november 2014
Øivind Holanger*